

Prædiken søndag d. 5. februar 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 7,13-14 & Joh 14,1-14.

Vejen - Find din vej. Foretag en u-vending.

Man sidder i bilen. Der er trafik overalt. Man har ikke helt styr på, hvor man er. Samtidigt bliver GPS ved med at sige: "Foretag en U-vending"

Det er omtrent det mest irriterende et moderne menneske kan komme ud for.

Virkeligheden er, at vi i livet, kan komme til at køre ned ad en forkert vej. En vej, der ikke fører os til målet. Tværtimod fører den os bort fra målet. Det er imidlertid vanskeligt for os, at indrømme, at vi tog en forkert afkørsel. (Især hvis konen sidder vide siden af.)

Nogen gange er det bare nødvendigt, at bremse op og foretage den uvending.

Jesus anvender ikke det sprog. Han siger ikke foretag en uvending, men han siger noget, som jeg altid har synes er meget irriterende og faktisk en anelse provokerende.

Jesus siger: "Jeg er vejen, sandheden og livet; ingen kommer til faderen uden ved mig."¹

Og når man så også hører, hvad Jesus siger i Matthæus evangeliet så bliver det da helt galt:

---

¹ Joh 14,6

“**v13** Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. **v14** Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!”²

Man kan jo blive helt bange. Jeg tænker ligefrem, at dette ikke rimer med alt det andet Jesus siger. Dette lugter elitært og eksklusivt, og vi er jo vant til at sige, at troen er for alle, og kirken skal være inkluderende.

Det er en af grundene til, at jeg bliver generet af disse udsagn. Der er der, hvor jeg plejer at bede Helge om at prædike, men i dag hænger jeg selv på den.

I den første kirkes tid, og det er jo der bibelens tekster er nedskrevet og samlet samme, var tro ganske enkelt et spørgsmål om liv eller død.

Man havde en forventning om, at verden var ved at nå til sin ende. De sidste tider var nær, og i lyset af det, var et nej tak til tro på Gud faktisk lig med at man afsagde sin egen dom.

Man frygtede fremtiden og lagde derfor enorm vægt på, at kunne tilhøre Gud. At være et af hans børn.

Og hvordan gør med det?

Svaret den gang, som nu er, ved at tro på Gud, ved at anerkende at Jesus er Guds søn, som levede, døde og opstod, for at frelse os. Har man brug for det kan man

---

² Matthæus 7,13-14.

samtidigt sige, som manden der gerne ville at Jesus helbredte hans søn: "Hjælp min vantro!"³

De første kristne oplevede mennesker vende ryggen til troen og det var en sorg. Ikke en sorg fordi de ikke vil være med i vores kirke, som vi kan opleve det. Men en sorg fordi man faktisk anså, at de mennesker helt enkelt ville gå fortabt.

Sådan tror jeg måske de to mormoner tænkte om mig, da jeg forleden aften sagde nej tak til at få Mormons Bog af dem. Han går fortabt ham der!

Det er vigtigt, at vi har det i baghovedet, når vi hører jesus sige: Jeg er vejen, sandheden og livet.

Vi skal også lægge mærke til at bibelen er fuld af billeder, hvor mennesker stilles overfor valget mellem to veje.

I Jeremias 21, 8, bare for at tage et eksempel siger profeten til folket "Jeg stiller jer overfor livet og dødens vej." Sagen er sat på spidsen.

Jesus har talt om, at han går i forvejen og gør alt rede for os. Det er igen i lyset af, at verden snart får en ende, så det er i det kommende, Jesus forbereder plads til os.

Det er i tråd med teksten om ankeret som et håb bag forhænget⁴, som vi også har talt om i denne prædikenserie.

---

³ Mark 9,24

⁴ Hebr. 6,19

Disciplen Thomas, som ellers ikke brillierer alt for meget i evangelierne, spørger Jesus: Herre, hvordan kan vi kende vejen?⁵

Det er et supergodt spørgsmål. For hvem af os har ikke lyst til at kende vejen. Når man gør det, er man jo tryk, og man ved, at bare jeg følger denne vej, så kommer jeg frem.

Det er ikke for meget at sige, at når man kender vejen, er man mentalt fremme inden man kommer frem.

Jesus næste svar er, at kender de ham, som de har set og hørt, så kender de faderen, og så er de på vej. På rette vej.

Centrum af alt tro, er ikke os selv, som det er så nemt at forfalde til. Det er Kristus.

Det er ham, der er vejen, sandheden og livet, og lige så snart vi er på vej i en retning, der fører os bort fra ham, så misser vi målet.

Det er irriterende, når den indre GPS siger lav en u-vending. Men det der Gud kalder os tilbage til den rette vej. Til livet så at sige.

Heldigvis er Gud absolut nådig. Så ganske ofte bliver det sådan, at der hvor vi overhører "Foretag en u-vending!" ender det med at Gud kan sige: Beregner ny rute!"

---

⁵ jf. Joh 6,5

5 af 5

Amen

Jesus ved dit bord du bænker